

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/252/2019
Identifikačné číslo spisu:	1314205938
Dátum vydania rozhodnutia:	26.01.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1314205938.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: T. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. č. XX, F., zastúpená advokátkou: JUDr. Ivana Hutňanová, Krížna č. 17D, Bratislava, proti žalovanému: Y. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. č. X, F., zastúpený advokátom: Mgr. Martin Majerčík, Krajinská č. 30, Bratislava, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k hnuiteľnej veci, vedenom na Okresnom súde Bratislava III sp. zn. 17 C 6/2014, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. apríla 2018 sp. zn. 10 Co 448/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou 12. marca 2014 domáhala, aby súd zrušil podielové spoluvlastníctvo k motorovému vozidlu zn. Fiat, Linea 1,4 77, VIN: ZFA32300003121572, číslo motora: 350A1000, farba: šedá metalíza, dátum prvej evidencie vozidla: 29.04.2011, evidenčné číslo: F. XXX F. a prikázal ho do výlučného vlastníctva žalovaného s tým, že by bol tento povinný zaplatiť žalobkyni na vyrovnanie spoluvlastníckych podielov sumu 3.250,- Eur. Zároveň žiadala, aby bol žalovaný zaviazaný povinnosťou vyplatiť jej náhradu za neužívanie motorového vozidla v rozsahu jej spoluvlastníckeho podielu za obdobie od 18.06.2012 do 12.03.2014 v sume 2.954,- Eur a za obdobie od 13.03.2014 do zániku (zrušenia) podielového spoluvlastníctva denne v sume 9,35 Eur. Alternatívne žiadala, aby súd podielové spoluvlastníctvo účastníkov k predmetnému motorovému vozidlu zrušil a nariadil jeho predaj tak, aby sa výťažok z predaja rozdelil medzi žalobkyňu a žalovaného podľa veľkosti ich spoluvlastníckych podielov, každému v jednej polovici k celku a vyplatil jej vyššie špecifikovanú náhradu za neužívanie motorového vozidla.

2. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zrušil podielové spoluvlastníctvo k motorovému vozidlu zn. Fiat Linea 1,4 77, VIN: ZFA32300003121572, číslo motora: 350A1000, farba: šedá metalíza, dátum prvej evidencie vozidla: 29.04.2011, evidenčné číslo: F. XXX F. a prikázal ho do výlučného vlastníctva žalovaného s tým, že žalovanému uložil

povinnosť zaplatiť žalobkyni na vyrovnanie spoluvlastníckych podielov sumu 3.250,- Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V časti týkajúcej sa náhrady za neužívanie motorového vozidla žalobkyňou, súd prvej inštancie žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie právne posúdil a rozhodnutie odôvodnil právne ustanovením § 137 ods. 1, § 139 ods. 1, § 141 a § 142 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že v danej veci je nesporné nadobudnutie predmetného motorového vozidla dňa 04.05.2011 pred uzavretím manželstva strán sporu (18.06.2011), pričom najmä z listinných dôkazov mal preukázané, že motorové vozidlo strany nadobudli do podielového spoluvlastníctva, nakoľko napriek tomu, že v technickom preukaze je ako jeho vlastník uvedený žalovaný, keďže spôsob evidencie motorových vozidiel neumožňuje uvádzanie viacerých osôb ako vlastníkov motorových vozidiel, žalobkyňa si na jeho kúpu brala zamestnanecký úver v sume 8.000,- Eur, ktorý dňa 09.03.2012 bol v celom rozsahu vyplatený a záväzok žalobkyne z úveru tak zanikol. Z výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie vyhodnotil argumenty žalovaného, že pred svadbou mal peniaze na kúpu auta našetrené, ako účelovú obranu, keď potom by sa ako nelogickým javil dôvod brania úveru žalobkyňou v čase rozhodnom pre kúpu auta. Svoj záver podporil aj tým, že súčet sumy 2.000,- Eur, získanej žalovaným za predaj predchádzajúceho motorového vozidla zn. VW a sumy 8.000,- Eur ako výšky úveru získaného žalobkyňou, tvorí sumu 10.000,- Eur, ktorá bola zaplatená ako kúpna cena za predmetné motorové vozidlo. Z vyjadrenia žalovaného bolo zrejmé, že chce auto ďalej užívať, preto súd prvej inštancie predmet vysporiadania prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného a zaviazal ho povinnosťou zaplatiť žalobkyni na vyrovnanie spoluvlastnícky podiel v sume 3.250,- Eur a pri určení výšky náhrady vychádzal súd z určenia všeobecnej (objektívnej) ceny, za ktorú možno predat rovnaké alebo porovnateľné vozidlo v danom mieste a čase, keď podľa inzerátov o predaji obdobných vozidiel priemerná cena je vo výške cca 6.500,- Eur, pričom žalobkyňou určenú výšku všeobecnej ceny vozidla žalovaný nerozporoval. Vo vzťahu k nevyhovujúcej časti žalobného návrhu, týkajúcej sa náhrady za neužívanie motorového vozidla žalobkyňou, mal súd prvej inštancie najmä mailovou komunikáciou medzi stranami sporu preukázané, že žalovaný mal záujem prenechať auto žalobkyni na užívanie za účelom zabezpečenia komfortu maloletej I. a dôvod, pre ktorý sa tak nestalo, nemožno podľa súdu účelovo použiť voči žalovanému v konaní a žiadať od neho aj náhradu za neužívanie motorového vozidla popri náhrade na vyrovnanie spoluvlastníckych podielov. Rozhodnutie o trovách konania súd odôvodnil právne ustanovením § 142 ods. 2 O.s.p. vzhľadom na pomerný úspech strán v konaní.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 26. apríla 2018 č. k. 10 Co 448/2015-215 napadnutý rozsudok potvrdil a stranám náhradu trov konania a odvolacieho konania nepriznal. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 142 a § 420, § 420 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd konštatoval, že jej odvolacie dôvody týkajúce sa nevyhovujúceho výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým nepriznal žalobkyni náhradu za jej neužívanie motorového vozidla, sú neopodstatnené tak z dôvodov, ktoré uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia, keď mal preukázaný záujem žalovaného prenechať užívať vozidlo žalobkyňou, ale odvolací súd zároveň považoval za potrebné dodať, že súd prvej inštancie rozhodol o zrušení a vyporiadaní spoluvlastníctva k motorovému vozidlu v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď prihliadol na veľkosť podielov (1/2) a účelné využitie veci, a preto vo vzťahu k prikázaniu vozidla do výlučného vlastníctva žalovaného, proporčne k tomuto právu žalovaného tohto zároveň zaviazal vyplatením spoluvlastníckeho podielu žalobkyni vo výške 3.250,- Eur, čím nastolil právny stav žiaduci inštitútom zrušenia a vyporiadania spoluvlastníctva. Odvolací súd považoval žalobkyňou uplatnený nárok na náhradu za neužívanie motorového vozidla za nenárokovateľný a nadbytočný k náhrade na vyrovnanie spoluvlastníckych podielov. Preto neobstoí obrana žalobkyne, že pre jej nárok je rozhodujúcim fakt, že vozidlo v rozhodnom období preukázateľne neužívala, hoci na užívaní mala záujem, a že žalovaný počas celého konania túto skutočnosť žiadnym spôsobom nerozporoval, nakoľko tento fakt nezakladá jej právo domáhať sa popri vyrovnacích podielu zo spoluvlastníctva k spoločnej veci aj ňou uplatneného nároku, ktorý má povahu nároku na náhradu škody, ktorú utrpela tým, že nemohla v špecifikovanom období užívať predmetné vozidlo. Predmetom posudzovaného sporu totiž nie je nárok na náhradu škody podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka, ale zrušenie a vyporiadanie spoluvlastníctva podľa § 142 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd sa preto stotožnil so zrejmyými úvahami súdu prvej inštancie a tiež zastal názor, že skutočnosť reálneho neužívania vozidla žalobkyňou, resp. dôvod, pre ktorý nedošlo k

prenechaniu vozidla žalobkyni na jeho užívanie, nie je kvalifikovanou obranou žalobkyne a predstavuje duplicitný „nárok“ k nároku na spoluvlastnícky podiel. Odvolací súd potvrdzuje správnosť záveru súdu prvej inštancie o nedôvodnosti jej nároku na náhradu za neužívanie motorového vozidla i tým, že na rozdiel od súdu prvej inštancie konštatuje, že aj prípadné splnenie dôkaznej povinnosti žalobkyne v súvislosti s jej snahou získať auto prechodne do užívania a odmietavým postojom žalovaného, by nemalo relevanciu pre priznanie tejto žalobkyňou požadovanej náhrady. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP tak, že vzhľadom na čiastočný úspech strán v spore žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolateľka“) proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

Dovolateľka uviedla, že s právnymi závermi vyslovenými odvolacím súdom sa nie je možné za žiadnych okolností stotožniť. Žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu za neužívanie vozidla v rámci vyporiadania podielového spoluvlastníctva v tzv. širšom zmysle, ktorý bol takto označený v žalobnom návrhu v bode II. návrhu a kde žalobkyňa jasne a zrozumiteľne, aj s odkazom na príslušné zákonné ustanovenia a príslušnú judikatúru uviedla, že si uplatňuje nárok vyplývajúci z podielového spoluvlastníctva, nie náhradu škody. Vychádzajúc z vyššie uvedenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a Ústavného súdu SR ako aj zo znenia zákonného ustanovenia § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka v danej veci nepochybne vyplýva, že nie je možné nárok uplatnený žalobkyňou kvalifikovať ako nárok na náhradu škody podľa § 420 Občianskeho zákonníka a už vôbec nie ako nárok nenárokovateľný, duplicitný a nadbytočný popri nároku na spoluvlastnícky podiel (nemáme vedomosť, že by niekedy v minulosti bol nárok na náhradu za neužívanie spoluvlastníckeho podielu kvalifikovaný ako nárok na náhradu škody podľa § 420 Občianskeho zákonníka, tak ako to vyslovil odvolací súd). Nárok na vyplatenie peňažnej sumy titulom vyrovnania spoluvlastníckych podielov a nárok na náhradu za neužívanie spoluvlastníckeho podielu sú dva odlišné nároky majúce svoj právny základ v existencii podielového spoluvlastníctva. Jedným je nárok uplatnený žalobkyňou na vyplatenie finančnej náhrady za spoluvlastnícky podiel na motorovom vozidle, ktoré bolo prikázané do vlastníctva žalovaného a ide o finančnú náhradu predstavujúcu finančný ekvivalent hodnoty vozidla. Druhým je nárok uplatnený žalobkyňou ako peňažná náhrada za neužívanie motorového vozidla ako spoločnej veci predstavujúcou ekonomickú protihodnotu toho, čo nemôže byť vrátené, t. j. nárok vyplývajúci z „nadužívania“ spoločnej veci. Obidva nároky majú svoj právny základ v existencii podielového spoluvlastníctva k spoločnej veci a zo spoluvlastníctva tieto nároky priamo vyplývajú. Pri vyporiadaní spoločnej veci bola hodnota vozidla súdom prvej inštancie ustálená sumou 6.500 Eur, pričom vozidlo bolo prikázané do výlučného vlastníctva žalovaného a žalobkyni pripadla na vyrovnanie jej spoluvlastníckeho podielu suma 3.250 Eur predstavujúca 1/2 z tejto sumy. Na hodnote vozidla sa tak pri vyporiadaní obe strany sporu ako spoluvlastníci vozidla podieľali v rovnakom rozsahu, keďže aj žalovaný „získal“ spoluvlastnícky podiel v hodnote 3.250 eur tým, že mu vozidlo bolo prikázané do výlučného vlastníctva. Na užívaní motorového vozidla ako spoločnej veci sa však už strany sporu nepodieľali v rovnakom rozsahu, keďže spoločnú vec užíval výlučne len žalovaný, a teda nárok na náhradu za neužívanie spoločnej veci za danej situácie nemôže byť nárokom duplicitným. Taktiež nie je možné súhlasiť so záverom odvolacieho súdu, že reálne neužívanie vozidla žalobkyňou je v prejednávanej veci nepodstatnou skutočnosťou. Práve faktický stav zodpovedajúci neužívaniu spoločnej veci jedným zo spoluvlastníkov zakladá nárok na náhradu za neužívanie spoločnej veci a právne významnou skutočnosťou nie je dôvod, pre ktorý tento spoluvlastník spoločnú vec neužíva (v konaní nebolo sporné, že žalobkyňa reálne spoločnú vec neužívala, žalovaný túto skutočnosť nikdy nepopieral, naopak túto ako nespornú potvrdil). Máme za to, že v tomto smere nerozhodol správne ani súd prvej inštancie, keď nepriznanie náhrady za neužívanie spoločnej veci odôvodnil nepreukázaním dôkazného bremena a ani odvolací súd, ktorý faktický stav neužívania spoločnej veci žalobkyňou nepovažoval v spore vôbec ani za podstatný.

Máme za to, že odvolací súd sa pri riešení otázky týkajúcej sa právnej kvalifikácie nároku na náhradu za neužívanie spoločnej veci uplatneným jedným zo spoluvlastníkov v rámci tzv. širšieho vyporiadania podielového spoluvlastníctva odklonil od rozhodovacej praxe súdov, čo zakladá prípustnosť dovolania. Odvolací súd je v zmysle ustanovenia § 393 ods. 3 CSP povinný v prípade, ak sa odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, dôkladne tento odklon odôvodniť.

Odvolací súd však rozhodol vo veci svojvoľne, keď sa argumentačne vôbec nevyporiadal s už existujúcimi konkrétnymi právnymi závermi vo vzťahu k uplatnenému nároku a závery odvolacieho súdu, že tento nárok je nenárokovateľný, nadbytočný a duplicitný k nároku za spoluvlastnícky podiel, že je to nárok na náhradu škody, ktorý nebol predmetom sporu, a že reálne neužívanie spoločnej veci jedným zo spoluvlastníkov nezakladá vznik tohto nároku, je v úplnom rozpore s doterajšou súdnou praxou a jej právnymi závermi, ktoré sú jednoznačné v tom, že ide o nárok nárokovateľný a legitímny, majúci svoj základ v existencii podielového spoluvlastníctva, t. j. v ustanovení § 137 ods. 1 v spojení s § 123 Občianskeho zákonníka, ktorý je možné uplatniť na súde v rámci tzv. širšieho vyporiadania podielového spoluvlastníctva, pričom právne významným je faktické, reálne neužívanie spoločnej veci jedným zo spoluvlastníkov a nepodstatným je dôvod, pre ktorý spoluvlastník vec neužíva.

Vzhľadom na uvedené dovolateľka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle ustanovenia § 449 ods. 1 CSP zrušil rozsudok odvolacieho súdu, t. j. rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 10 Co 448/2015-215 zo dňa 26. apríla 2018 v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie, t. j. rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 17 C 6/2014-139 zo dňa 02. júna 2015 v rozsahu výroku III., ktorým bol zamietnutý návrh žalobkyne na priznanie náhrady za neužívanie motorového vozidla ako aj na to nadväzujúci výrok o trovách konania a v zmysle ustanovenia § 450 CSP v tomto rozsahu vrátil vec Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie s tým, aby odvolací súd rozhodol o trovách pôvodného konania ako aj o trovách dovolacieho konania v zmysle ustanovenia § 453 ods. 3 CSP.

5. Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ustanovenie § 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (ustanovenie § 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (ustanovenie § 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (ustanovenie § 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP možno odôvodniť iba tým, že ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávných nárokov sporových strán, čo však v danom prípade žalobkyňa (dovolateľka) žiadnym konkrétnym spôsobom v podanom dovolaní nešpecifikovala. Na uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu nestačí len uviesť a citovať rozhodnutia najvyššieho prípadne ústavného súdu, ale je potrebné uviesť, akým konkrétnym nesprávnym procesným postupom znemožnil súd strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (ustanovenie § 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ustanovenie § 432 ods. 2 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ustanovenie § 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ustanovenie § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod (sp. zn. 1 Cdo 17/2019, sp. zn. 2 Cdo 225/2018, sp. zn. 3 Cdo 142/2018, sp. zn. 4 Cdo 10/2018, sp. zn. 5 Cdo 9/2019, sp. zn. 7 Cdo 1/2018, sp. zn. 8 Cdo 94/2018). V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným

predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP). Dovolací súd v prvom rade uvádza, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Je potrebné však zdôrazniť, že otázkou relevantnou podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP môže byť výlučne iba tá právna otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom.

10. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický odklon jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 4 Cdo 95/2017 a sp. zn. 7 Cdo 140/2017) uviedol, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená.

11. V dovolaní, prípustnosť, ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí dovolateľ špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) dovolacieho súdu, ktoré naplňa pojem ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu (R 83/2018). Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach o tom, ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie dovolacieho súdu mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ a mohlo by viesť k procesne neprípustnému bezbrehému dovolaciemu prieskumu priečiacemu sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 písm. a) CSP (porovnaj tiež Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382).

12. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým nahrádzať aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa (sp. zn. 2 Cdo 167/2017, sp. zn. 3 Cdo 235/2016, sp. zn. 5 Cdo 13/2018, sp. zn. 7 Cdo 114/2018, sp. zn. 8 Cdo 78/2017). Žalobca (zastúpený v dovolacom konaní kvalifikovaným právnym zástupcom) v danom prípade túto (procesnú) povinnosť nesplnil. V dovolaní vytkol súdom nižšej inštancie nesprávnosť právneho posúdenia veci. Nestotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu, rozhodnutie odvolacieho súdu podrobil kritike a polemizoval s jeho závermi. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR z 10. marca 2011 sp. zn. II. ÚS 329/2010 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo 6. marca 2017 sp. zn. 3 Cdo 6/2017, ktoré sa venuje len výkladu spomenutého spojenia „ustálená

rozhodovacia prax najvyššieho súdu“.

13. Dovolací súd dospel k záveru, že v odôvodnení dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, absentuje uvedenie relevantnej právnej otázky zásadného právneho významu, ktorú dovolací súd riešil nesprávne, ako aj konkretizácia dovolacieho dôvodu, t. j. odôvodnenie odklonu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP). Žalobkyňa, ktorá sa v dovolaní všeobecne nestotožnila so skutkovými a právnymi závermi dovolacieho súdu, taktiež neoznačila ani jedno relevantné rozhodnutie v kontexte riešeného sporu dovolacieho súdu, ktoré by v zmysle právnych záverov najvyššieho súdu vyjadrených v judikáte R 71/2018 bolo možné zaradiť do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu (ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Uvedené tak obsahovo a významovo nezodpovedá požiadavkám pre vymedzenie dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 432 ods. 2 CSP. Ako už bolo zmienené sama polemika dovolateľa s právnymi závermi dovolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako dovolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP. Z uvedeného je zrejmé, že nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum, nakoľko obsah dovolania a vymedzenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP nemalo zákonom vyžadované náležitosti. Pokiaľ by dovolací súd za tohto stavu nebral do úvahy absenciu náležitostí prípustnosti dovolania a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum, priečiaci sa nielen všeobecnej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétnemu cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Postup dovolacieho súdu by v takom prípade dokonca porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (sp. zn. II. ÚS 172/03).

14. Najvyšší súd dospel k záveru, že argumentácia dovolateľky (žalobkyne), týkajúca sa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, je nedostatočná a nie je v podanom dovolaní vymedzená spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 431 až § 435 CSP. Uzavrel preto, že na podklade dovolania žalobkyne nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd v tejto časti odmietol podané dovolanie podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

15. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že nemohla predmetné motorové vozidlo využívať, tak túto skutočnosť žiadnym spôsobom v konaní nepreukázala a ani nerozporovala tvrdenie žalovaného z 15.08.2015 (č. l. 188 spisu), že vlastnila kľúče od vozidla, mala aj technický preukaz spoločne so servisnou knižkou, teda motorové vozidlo v podielovom spoluvlastníctve užívať mohla.

16. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal, pretože mu žiadne preukázané trovy dovolacieho konania nevznikli (R 72/2018).

17. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.